



**Augustinianum Systema De Gratia Ab Iniqua Bajani, Et
Janseniani Erroris Insimulatione Vindicatum, Sive
Refutatio Librorum Quorum Titulus Bajanismus, Et
Jansenismus Redivivi In Scriptis PP. FF. ...**

Bellelli, Fulgenzio

Monachii [u.a.], 1749

§. VI. Diluuntur & exsufflantur Insimulatoris oppositiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83741](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83741)

§. VI.

Diluantur & exsufflantur Insimulatores oppositiones.

SUMMARIUM.

1. Delectationem invincibilem Bellellio objicit adversarius.
Quem tamen falsò hic suppositò laborare ostenditur.
2. Carpit delectationem indeliberatam.
Quomodo dicta Bellellii Catholicè intelligenda.
3. Necessitatem extorquere conatur ex systemate P. Bellelli.
Quam tamen solum consequentem hujus verba ostendunt.
4. Eundem adversarius laborem renovat.
At irritò conatu, & mala fida.
5. Objicit Augustinum Janfenisticè explicatum P. Bellelli.
Falsitas objectionis ex ipso P. Bellelli demonstratur.
6. Janfenismum denuò, verbis subdolis rectum, objicit.
Refutatur, id ex sæpè dictis.

1. Delectationem invincibilem Bellellio objicit adversarius.

Janf. Rediv. pag. 102.

I. R. Elíquum est, ut proponamus illas Anonymi objectiones, quæ adversus Fulgentium Bellelli ab ipso peculiariter proferuntur; quandoquidem quæ adversus systema nostrum militat, præcedenti capite solutæ atque elisæ fuerunt. Principio itaque Anonymus objicit, Fratrem Bellelli admittere, & docere Janfenianum principium duarum delectationum, quæ indeliberatæ sint, & relative invincibiles; quoniam docet, esse impossibile, ut dilectio Dei, „si non præponderet, vincat cupiditatem, eamque è corde dispellat.„ Lib. enim 1. de statu creat. rat. cap. 19. inquit: „Respondemus dilectionem inchoatam esse inchoatam justificationem, non esse remissivam peccati, quia cum adhuc imperfecta sit, affectui cupiditatis non præponderat, & si non præponderat, quomodo illum vincere potest, atque è corde depellere? „Amores siquidem ab Augustino ponderibus comparantur.„ Amor meus, inquit, pondus meum, eo feror, quocunque feror. „Porro nullum pondus oppositum pondus elevat, & in contrariam partem retorquet, nisi eidem gravitate, & majoritate antecellat. Igitur nec dilectio superat cupiditatem, nisi eidem perfectione præstet.

Quem tamen falsò labore suppositò ostenditur.

Resp. eo loci Fulgentium Bellelli pertractare quæstionem, *an qualibet charitas actualis justificet*, quam quæstionem proposuerat cap. 16. & prosecutus fuerat duobus sequentibus; cap. vero 19. solvere objecta contra sententiam suam, in Augustiniana Schola communem, quod scilicet *non omnis actus* charitatis, initialis, tenuis, ac remissus vim habeat delendi peccata, & *formaliter* justificandi; nullatenus vero attingere eam quæ

R. P. Berti Theol. Tom. X.

tionem, *an voluntas cum minori delectatione spiritus, possit superare robustiorem delectationem carnis*. Comparat ergo cupiditatem, qua homo peccat, *charitati*, qua homo justificatur, non liberum arbitrium *necessario* obsequens cupiditati, eidem libero arbitrio *necessario* obtemperanti sanctæ delectationi, ut interpretatur Anonymus. Profecto certum est pertenuem cupiditatis motum, quem centum Galliarum Episcopi, ut vidimus diss. 1. appellant *la cupidité foible*, & per *vide tom. 9. pag. 20.* sufficere ad delendam charitatem dominantem in justis, prout iidem Episcopi demonstrant ex Augustino *de sp. & lit.* cap. 27. Hinc tamen minime sequitur non posse liberum arbitrium cum illa *debili cupiditate* peccare lethalter. Ad hunc modum recte docet Augustinianus Theologus, quemlibet actum charitatis initialis extra Sacramentum non superare cupiditatem prædominantem, nec perfecte justificare: atque inde male inferitur, quod admittat Janfenianum principium, doceatque liberum arbitrium *necessario* obtemperare robustiori delectationi. Aperte mentem suam aperit proximis verbis pagina 96. „Convertit Bellell de statu creat. ration. lib. 1. cap. 19. „dilectio inchoata animam ad Deum, tu creat. ration. lib. 1. „sed inchoata duntaxat & imperfecta conversione; sicut veniale peccatum „animam convertit ad creaturam: igitur „sicut hæc non reddit animam iniquam „ita nec illa reddit animam sanctam.„ Quamquam vero scripsisset P. Bellelli voluntatem necessario consentire concupiscentiæ, nisi adjuvetur gratia victrici, quod sane non scripsit; intelligendus foret de necessitate duntaxat consequentiæ, ut ex ejus operibus ostendimus §. 1. & 4.

X 2

II. Op-

2.
Delectatio-
nem indeli-
beratam car-
pit adverfa-
rius.
Jan. Rediv
pag. 103.

II. Opponit 2. Anonymus: „Tam Jan-
senius, quam F. Bellelli fatentur mo-
tus gratiæ cælitus immisos esse indeli-
beratos. Jansenius lib. 4. de Grat. Sal-
vat. cap. 11. „Delectatio ista, *inquit*,
„quam ad omnia opera bona S. Augu-
„stinus exercenda postulat, non est aliud,
„quam actus quidam indeliberatus cæ-
„litus immissus in voluntatem. „ F. au-
tem Bellelli de Gratæ motibus sic loqui-
tur: „Illud autem in primis statuendum
„est nomine gratiæ auxiliatricis pias in-
„spirationes excitationesque Augusti-
„num intellexisse, indeliberatos videlicet
„motus intellectus & voluntatis à Deo
„immissos. „ De modo Rep. lib. 1. cap. 1.

Quomodo
dicta Bellel-
lii catholice
intelligenda.

Quam inanis sit objectio ista, satis con-
stat ex primo hujus dissertationis capite
§. 1. & 8. in quibus ostendimus innume-
ros esse orthodoxos, qui gratiam actual-
lem in actibus indeliberatis constituunt,
neque in hoc sitam esse Jansenii hære-
sim, sed in eo, quod dogmatizaverit vo-
luntatem delectatione superiori trahi in-
vincibili necessitate ad consensum. Ut
autem videas Augustiniani Theologi in
gratiæ prævenientis natura describenda
accuratissimam diligentiam; memoriâ
repetas, Scholasticorum complures, quo-
rum triginta producit in Schola Aegidia-
na Fridericus Gavardi tom. 4. pag. 301.
actualem gratiam constituere in *illustra-
tione mentis, & in pio voluntatis affe-
ctu à Deo nobis inspirato, liberam omnem
voluntatem atque operationem præve-
niente*, adeo, ut memoratus Aegidianus
Theologus hanc sententiam dixerit *com-
munissimam inter Catholicos*. Thomi-
starum tamen multi animadvertentes
actus indeliberatos intellectus ac volun-
tatis esse vitales, & cum supernaturales
sint, produci non posse à sola naturali
facultate; maluerunt gratiam locare in
illa Dei motione, quæ istiusmodi actus
præcedit, ac proinde docuerunt cum Al-
varez disp. 74. num. 4. Gratiam esse
illustrationem intellectus, & piam affe-
ctionem, *non formaliter, sed causaliter*.
De actibus vero *deliberatis* consentiunt
omnes quod sint effectus gratiæ præve-
nientis; quoniam per hujusmodi actus
non vocamur à Deo, nec excitamur. sed
potius nos Deo vocanti & excitanti re-
spondemus, consentiendo & cooperando
eosdem actus, ut inquit idem Alvarez
disp. 75. num. 3. Jansenius vero, etsi
cap. 11. citato ab Anonymo scribat, acti-
bus illis indeliberatis animam in Deum
deliberato actu diligendum suscitari, in-
vitari, trahi, rapi, ideoque agnoscere
videatur deliberatum voluntatis consen-

Alv. de aux
pag. 620 &
625.

sum: in hoc tamen *deliberato* consensu
solam agnoscit libertatem à coactione,
non à simplici, seu voluntaria necessitate,
ut demonstrare nititur lib. 6. de Grat.
cap. 6. & lib. 7. cap. 3. quod est, ut sæ-
pe diximus, Jansenianæ hæreseos caput
præcipuum. Redeat modo accusator ad
legendum caput illud primum de modo
rep. ac percipiet Fulgentium Bellelli ex-
plicasse auxiliatricem gratiam, ac motus
indeliberatos vocabulis *inspirationis, &
excitationis*, cæterisque in Schola passim
usurpatis, additis pagina 2. iisdem ver-
bis Friderici Gavardi. Adeat proximum
caput 2. invenietque pag. 3. propugna-
ri à Theologo præstantissimo actum deli-
beratum, in eoque *liberam voluntatis ad-
hesionem, liberam assensionem voluntatis*,
& pag. 4. *liberum voluntatis assensum*:
quod sane accipiendum est de libertate
indifferentiæ Jansenianis ignota, de quo
toto libro 3. pertractat. Perlegat cap.
3. ac pag. 6. intuebitur motionem, vir-
tutemque divinam actus indeliberatos
prævenientem, quam accuratus Scriptor
ex Augustino, S. Thoma, atque ex Scho-
lasticis, quorum nonnullos commemorat
(scilicet P. Maurum, & Macedum) his
verbis adstruit, probatque: „Opti-
ma ratione plerique insignes Theologi,
„quibus plane assentimur, prævenien-
„tem quamdam virtutem supernatura-
„lem, quæ Dei donum est, præviam ad
„singulos etiam indeliberatos actus agno-
„scunt, & consentunt. „ Quod ergo
adversarius carpit in Fulgentio Bellelli
gratiam describente, tradunt communi-
ter Theologi, probant doctissimi Tho-
mistarum, ac nullatenus spectat ad hæ-
resim Jansenianam.

III. Opponit 3. „Docet F. Bellelli, 3.
non solum concupiscentiam prævenire
voluntates nostras per indeliberatas suas
delectationes, sed etiam his indelibera-
tis delectationibus effici, ut si deficiat
victrix delectatio, arbitrium succumbat,
& in consensum ruat. „ Quoniam, in-
quit lib. 4. cap. 28. *præveniente concu-
piscencia per delectationes suas indelibera-
tas ad malum, interdumque deficiente vi-
ctrice delectatione gratiæ, arbitrium
succumbit, & in consensum ruit, illam
consuevit Augustinus appellare peccandi
necessitatem*.

Resp. desiderare nos in convitiatore
meliolem fidem, atque ut saltem pe-
riodos non mutilet; quod vitium coacti-
sumus, vel inviti, sæpenumero ipsi ex-
probrare. Pater Bellelli eo loci tom. 1.
pagina 248. ita scribit: „Verumtamen
„quo-

Janf. p. 437.
620. & 736.

Necessitatem
exculpere
conatur ad-
vers. ex sy-
stemat. Bel-
lelli.
Janf. Rediv
pag. 104.

Quam tamen
solum con-
sequenem
ipsa ejus ver-
ba declarant.

„ quoniam præveniente concupiscentia
 „ per delectationes suas indeliberatas ad
 „ malum, interdumque deficiente vi-
 „ trici delectatione gratiæ, arbitrium
 „ succumbit, & in consensum ruit, illam
 „ consuevit Augustinus appellare peccan-
 „ di necessitatem, accidentalem vide-
 „ licet, & CONSEQUENTEM. Nam
 „ etsi præviæ, subitæque motiones non
 „ deputentur ad culpam; qui sequitur
 „ tamen ex LIBERTATE consensus,
 „ culpa carere non potest. Libera enim
 „ voluntas est ad ponendum actum, sua
 „ inspecta natura, IN SENSU DI-
 „ VISO., Evidentissime igitur Theo-
 „ logus iste loquitur de necessitate conse-
 „ quente, atque ex suppositione *liberi con-*
sensus, sive de necessitate, qua *in sensu*
composito gratiæ victricis dissensus nequit
 ab ipsa gratia, per quam voluntas appli-
 catur ad opus, separari & sejungi; li-
 cet sejungi ac separari possit *in sensu di-*
viso.

4. IV. Opponit 4. F. Bellelli eodem lib.
 cap. 27. scribit: „ carnalem cupiditatem
 „ instillare in cor hominis suas delecta-
 „ tiones illicientes, trahentesque ad ma-
 „ lum, sicut suas quoque gratia delecta-
 „ tiones inspirat retrahentes à malo. Tali
 „ autem ordine fiunt, ut ex indeliberatis
 „ & primis, sive in malo, sive in bono,
 „ deliberata denique suboleant. Ne ta-
 „ men arbitrium primo pulsu per concu-
 „ piscentiam agitatum ad pravas flectatur
 „ illecebras gratia pugnat, & si fortior
 „ est, vincit, facitque invincibiliter, ut
 „ libera facultas adjuncta suo nutu concu-
 „ piscentiæ delectationibus resistat, bono-
 „ que superno magis delectanti consen-
 „ tiat. Sed parva interdum gratia & in-
 „ valida, quamvis ad bonum excitet stimu-
 „ letque, à fortiori cupiditatis delecta-
 „ tione superatur. Hinc qui motus in
 „ mente hominis omnem deliberationem
 „ antevertit, simplex delectatio dicitur;
 „ qui vero ad illam sequitur, dicitur con-
 „ sensus., Hinc Anonymus infert, in
 sententia P. Bellelli, superiorem delecta-
 tionem à minori nunquam vinci posse,
 ita ut voluntas sive ad bonum, sive ad
 malum inclinetur invincibiliter, prout
 fortior, ac gradibus intensior est cœle-
 stis, aut terrena delectatio, : productis-
 que verbis Jansenii, de quibus supra ad
 2. object. concludit: *Unde patet quam*
perfecte bucusque inter se cobarent Bel-
lellina ac Janseniana doctrina.

Alit irrito co- Resp. Exscriptis ab Anonymo verbis
 natu, & mala nihil aliud evinci, nisi quod *delectatio*
 fide. *victrix* vincat carnis concupiscentiam,

quod *parva & invalida* delectatio non
 superet contrariam delectationem robu-
 stam; & quod supposita gratia efficaci
 applicante voluntatem ad opus, istud ne-
 cessitate *consequentia*, infallibiliter, &
 indeclinabiliter peragatur: quæ omnia
 sunt expressa Augustini verba lib. 2. de
 peccat. mer. cap. 19. lib. 8. Confes. cap.
 11. de Grat. & lib. arbit. cap. 17. & de
 corrept. & grat. cap. 11. & 12. ut non
 semel in hac dissert. annotavimus. Ini-
 quum est igitur eam ob rem Catholicum
 Scriptorem infamare criminatione Janse-
 niani errois, in eo siti, quod superior
 delectatio inferat *necessitatem*, auferatque
 libertatem *indifferentia*, & potestatem
 ad oppositum. Sed audiamus iterum Ful-
 gentium Bellelli illatam sibi calumniam
 propullantem, & quidem eodem cap.
 27. pag. 245. *Quoties*, inquit ibidem,
 „ cupiditatis delectatio fortis per gratiæ
 „ delectationem fortiorem non vincitur,
 „ facitque sibi liberum arbitrium consen-
 „ tire, necessitas non est antecedens, sed
 „ consequens. Est videlicet nihil aliud,
 „ quam applicatio ad consensum indiffe-
 „ rentis facultatis, quæ potest illi per
 „ gratiam resistere. Quæque determi-
 „ nata applicatio, quemadmodum de gra-
 „ tiæ per se efficaci applicatione ad salu-
 „ tare opus diximus, quoniam indifferen-
 „ tiam judicii, & objecti non immutat,
 „ ad actum spectat secundum, non ad
 „ primum. Supposito autem, quod in-
 „ differens libertas, quæ antecedenti vir-
 „ tute, concupiscentiæ resistere potest,
 „ libere fuerit ad consensum applicata,
 „ necesse est, ut consentiat, necessitate
 „ scilicet consequente, illationis, & sup-
 „ positionis, quemadmodum Scholæ lo-
 „ quuntur., Cur hæc Anonymus præter-
 mittit, cum occurrant eodem in loco,
 unde objectionem, alias nauci floccique
 faciendam exprompsit, nisi forte accu-
 rato delectu observans, *ne quid absorum*, *vid. cap. 2.*
aut alienum à causa fide incidat, quem *S. 8. num. 7.*
 agendi morem in calumniantibus, ut di-
 ctum alibi, Lucianus quoque insectatur?
 Dum vero gravis ac probus homo, ut
 belle Patrem Bellelli debellet, ne titeriam
 elegantissimos rythmos, cujus generis est
 venustus ille, ac suavis, *Cobarent Bel-*
lellina, & Janseniana doctrina; sane
 non ignorat, quod ajebat præcitatus Lu-
 cianus, *aures calumniis ita suaviter titil-* *Luc. tom. 2.*
lari, ac si pennis confricentur. *Titillet* *PAG. 577.*
 ergo, demulceat, confricet, suasque
 partes adimpleat; atque nos itidem pul-
 semus barbiton:

Tous les discours sont superflus,
 Revenons à Jansenius.

X 3

V. Op-

Mandement
 de Monseigneur l'Eve-
 que de Beth-
 leem.

5. V. Opponit 5. *Jansf. Red.* auctor pag. 105. Nec silentio præterit F. Bellelli toties decantatum S. Augustini effatum, quod totius Janseniani ædificii basis est ac fundamentum: *Quod amplius nos delectat, secundum id operemur necesse est.* Quamvis hic S. Doctoris textus de deliberata debeat intelligi delectatione, ut jam alibi demonstravimus, p. 1. art. 1. num. 9. & seq. eodem tamen textu, & eodem, quo Jansenius, modo abutitur F. Bellelli. *Efficacitas gratiæ*, inquit de modo rep. lib. 3. cap. 6. *in eo sita est, quod sancta delectatio & illuminatio tantum accendatur, & tantum crescat, ut vincat Etenim, ut etiam docet Augustinus, in Expositione Epist. ad Galat. num. 49. Quod amplius nos delectat, secundum id operemur necesse est.*

Falsitas objectionis ex ipso Bellelli demonstratur.

Resp. Non Augustini effatum, sed pravam interpretationem eo abutentium esse Jansenianæ hæreseos fundamentum, quemadmodum non scripturarum sanctarum oracula, sed his abutentium perversitas fuit complurium hæresum seminarium. Eodem quippe Augustini textu ad explicandam gratiæ efficacitatem, quæ utique prævenit actum omnem supernaturalem deliberatum, uti Theologos Orthodoxos, neque istos ullatenus refelli cavillulis, quos animadversor æquiparat demonstrationibus, pluris sua, nihili æstimans aliena, colligi potest ex cap. 1. §. 8. num. 9. Tantummodo igitur expendendum est, num Jansenius ac P. Bellelli (*Frater Bellelli* dicendum erat) eodem textu, eodemque modo abutantur. De Jansenio satis compertum arbitror abuti eo loco in libro 4. de Gratia Salv. cap. 6. & in lib. 7. cap. 3. necnon alibi, ad evincendum non posse parvam delectationem sine majori delectatione compeisci, & necessum esse ut sequamur quod magis delectat, necessitate non coactionis, sed actus voluntarii & spontanei, quod unice in sensu Jansenii sufficit ad veram libertatem, in hoc statu expertem indifferentis ad utrumlibet potestatis. Explicabo Jansenianum sensum ipsius Anonymi verbis pag. 22. *Contendit Jansenius Augustinum per id, quod amplius nos delectat, intelligere delectationem præviā, inde liberatam & invincibilem, qua ad aliquid volendum necessario impellamur.* Videamus modo, an ita loquatur Augustinensis Theologus, & quidem eodem cap. 6. eodemque loco, quem opponit Anonymus *Etenim* (inquit pag. 129.) *ut etiam docet Augustinus, in Expositione Epist. ad Galat. num. 49. Quod amplius nos delectat, secundum id operemur necesse est;*

„necessitate tamen consequente, & illationis. Quis enim id neger? Non est igitur hæc necessitas activæ virtutis, seu liberæ potestatis, non est actus primi, non est antecedens; sed est necessitas consequens, necessitas suppositionis, necessitas applicationis, necessitas actus secundi. *Et paucis interjectis:* Istiusmodi vero consequens necessitas, applicationisque determinatio, quæ dici consuevit sensus compositi: non sensus divisi, tamen suspensio-nem auferat, indifferentiam tamen activam servat illam. Id vero est abuti verbis Augustini ad denegandam cum Jansenio libertatem indifferentiæ, atque ad statuendam sub delectatione victrici necessitatem invincibilem, atque immunem duntaxat à coactione? Appello legentium oculos, judicium univerforum, ejusdemque accusatoris syn-deresim.

VI. Ex præcedentibus Augustiniani 6. Theologi verbis, productis tamen hoc in loco detruncatis ac mutilis, quamquam paululum sincerior pag. 135. intergra repetat animo alieno, trahensque sinistrorsum, & subdole menti prænu-tiatas distinctiones adscribens; ex præcedentibus, inquam, verbis hæc infert Anonymus: „In Bellellino perinde, ac in Janseniano systemate tota res in eo vertitur, quod absque præviā & impellente delectatione non potest voluntas agere; neque ad bonum flecti, neque ad malum queat ullatenus inclinari, quin prævaleat, aut gratiæ, aut concupiscentiæ delectatio. „Præsupposito autem pernicioso hoc, damnatoque systemate, quod repetit à Fratre Bellelli adoptatum, inquit perspicuum esse eundem F. Bellelli totum Jansenii systema, & quinque famosas propositiones ex eodem principio necessario fluxu manentes admittere. Ulterius autem progrediens ait, *Frater Bellelli*, etsi doceat singulis hominibus urgente præcepto adesse auxilium proxime sufficiens ad orandum, *mera tamen dare verba, ut securius decipiat*; propterea quod *in systemate Fratris Bellelli voluntas necessitatur ad malum sub imperio cupiditatis*, ideoque gratia cupiditate minor, quæ, ut docet F. Bellelli, parva est, & invalida, non est revera sufficiens. Ut vero nullum remaneat dubium de Jansenismo Bellellino, spondet se daturum operam, ut tribus articulis, quos subjicit, præcludantur Theologi nostri effugia, tollantur æquivocationes, & elucescat accensum ipsius & acre in Jansenianas pravitates studium.

Respondet

Refutatur id
argumento
ex sæpe dictis
desumpto.

Repond. Anonymum nullatenus demonstrasse, ut supponit, Scriptorem Augustinianum adoptasse hæreticum principium delectationum invincibilium, & voluntatem necessitate impellentium, sed omnino constare oppositum. Constat enim in systemate Augustiniani Theologi, adjutorium efficax inspirans delectationem victricem esse *applicationem potestatis ad actionem*; pertinere non ad actum primum, sed ad actum secundum; esse determinationem potestatis indifferentis ad operationem faciendam, esse adjutorium non actus primi virtutis indifferentis, sed applicationem ejusdem ad opus, adjutorium non possibilitatis sed actionis. Ita Fulgentius Bellelli in locis productis §. 1. num. 3. Constat præterea in hujus Theologi systemate auxilium sufficiens distinctum ab efficaci, nec inspirans delectationem victricem pertinere ad actum primum, esse auxilium possibilitatis, non applicationis, ac per ipsum fieri *possibilia* bona opera *possibilitate virtutis*: ita in locis productis §. 2. num. 4. Constat insuper in eodem systemate admitti solam *necessitatem consequentem*, quæ supponit *judicium indifferens*, ac *potestatem indifferentem activam ad bonum vel malum*, ad meritum vel demeritum, & quæ oritur ex *suppositione applicationis liberæ potestatis ad actionem*; ita in locis præcitatis §. 4. num. 5. Hinc vero apertissime sequitur in systemate illo principium Jansenianum penitus refutari; quod evincitur obvia hac ratiocinatione: Ex gratia efficaci, quæ est applicatio potestatis indifferentis ad actum secundum, quæ supponit ipsam potestatem per auxilium sufficiens constitutam in actu primo, & ex qua sequitur effectus necessitate duntaxat *consequentia*, sive supposita applicatione liberæ potestatis ad actum;

ex tali, inquam, gratia non consequitur inspirationem victricis delectationis imperioso dominatu funditus evertere libertatem, aut sine hujusmodi delectatione non dari potestatem agendi, vel non agendi, sed tantummodo infertur absque hujusmodi delectatione victrici non poni sanctam operationem; posse tamen sine illa poni *potentia*, ut inquit Scholæ, *possibilitatis*. Apertissima hæc sunt apud omnes, qui gratiam per se efficacem propugnant. At Fulgentius Bellelli, ut constat ex ejus verbis, ita statuit gratiæ efficacitatem in victrici delectatione, ut hæc sit applicatio indifferentis potestatis ad actum secundum, ac præsupponat potentiam constitutam in actu primo per auxilium sufficiens, ita ut effectus illinc sequatur necessitate tantummodo consequentiæ, sive ex suppositione applicationis liberæ potestatis ad actum. Ergo ex systemate Fulgentii Bellelli minime sequitur inspiratione victricis delectationis everti libertatem *indifferentiæ*, aut absque tali delectatione non dari potestatem agendi, vel non agendi: sed hoc unum infertur, non poni reipsâ sine gratia efficaci & victrici sanctam operationem, quæ tamen sine eadem gratia potest poni *potentia*, quam Scholæ appellant *possibilitatis*. Hac una ratiocinatione manifestissimum est non uti Theologum nostrum æquivocationibus, effugiis, merisque verbis, atque Anonymum, dum se id extra omnem dubitationem pollicetur esse demonstraturum, ollas ostentare, atque anthericum metere. Spectemus nihilominus virum gloriosissimum procedentem post Democritum, Cæsarem Dictatorem, & Domitium Neronem ad isthmum perfodientem.

